

U OVOM BROJU:**DUH ISTINE***Derek Prince***DVANAEST PITANJA
KOJA TE MOGU IZMERITI***Mike Irvin***VERA ZA VEĆE STVARI***Neil Holman***REČI VEČNOG ŽIVOTA***Vlado Pšenko***RUKA MOLITVE***Wesley L. Duewel***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko**Dir, Jelena Janjić. Saradnici:**Janko Bako, Marika Eterović**Mansel. Tekstove priložili:**Branislava Davidović.*www.siont.net

*"Dokle se ne izlije na nas Duh s visine i pustinja
postane njiva a njiva se stane uzimati za šumu." (Isa.
32:15 RDK)*

Ovom dinamičnom izjavom prorok Isaija opisuje šta se događa kada Sveti Duh siđe na ljude. Kada dolazi Duh, ono što je jednom bila neplodna pustinja i mrtvilo, postaje plodna njiva - mesto gde se dešava život. Duh Božiji menja jalov komad zemlje i on počinje da donosi plodove.

Razmišljajući o snazi koja se nalazi u ovom stihu, možemo reći da današnja crkva nije videla ništa u usporedbi sa onim šta Sveti Duh može učiniti i šta želi učiniti. Isaija ovde ne govori o jednokratnom izlivanju Duha, što bi nazvali "probudjenjem". Isaija opisuje nešto što je osnovni princip duhovnog života - života u Duhu. Ono što treba sasvim prirodno da se dešava u crkvi koja dozvoljava Duhu da je vodi i koja ima puninu Duha.

No, imamo ovde i izrečeno jedno upozorenje, jer plodna njiva biva zapuštena i ona se pretvara u šumu. Ovo je tužna priča mnogih crkava i denominacija, koje su jednom počele u Duhu i donosile plodove blagoslova narodima, a sada su postale poput šume - sa puno lišća a (ni)malo ploda, tj. koristi (Mk. 11:12-14).

U sledećem stihu Isaija se ponovo vraća na opis njive koja je nekad bila pustinja i daje zaključak: "Tada će sud stanovati u pustinji, i pravda će stajati na njivi." (Isa. 32:16 RDK). Dakle, Sveti Duh sa svojim delovanjem donosi poruku suda protiv greha - u pustinji - u svet. Dok na drugoj strani Njegovo delovanje na njivi - u crkvi - stvara pravednost. Crkva u kojoj deluje Duh se stalno čisti kroz svoje pokajanje, za još dublje predanje svome Bogu i za veće pomazanje Duha.

Dalje, Isaija nastavlja: "I mir će biti delo pravde, šta će pravda učiniti biće pokoj i bezbrižnost dovek. I moj će narod sedeti u mirnom stanu i u šatorima pouzdanim, na počivalištima tihim." (Isa. 32:17-18 RDK). Mir dolazi i može ga biti, jer je na delu pravda. A pravednost je došla jer je došla milost, tako da Sveti Duh može ukloniti sav nemir, nered i osudu. Blagoslov koji narod Božiji žanje iz svog predanja Bogu je mir uma, mir doma, mir među njima - u zajednici.

No, ako crkva istraje u tome da umesto njive i dalje bude šuma, onda joj sledi Sud Božji: "Ali će grad pasti na šumu..." (Isa. 32:19 RDK). Božja ledena kiša pašće na šumu i skinuće joj svo lišće sa kojim se tako ponosi, biće

ogoljena i pokazaće šta je i kakva je (Otk. 3:15-18).

Dragi naši čitaoci,

Isajino proročanstvo o delovanju Božijeg Duha upućeno je bilo Izraelu tokom Ozijine vladavine. No, ono se odnosi i na nas danas. Činjenica je da svaka generacija Božjeg naroda treba novo - sveže ispunjenje Duhom. Svaki vernik treba da doživi svoje lično izliće Duha Svetoga a posle toga da uloži svako nastojanje da tu svoju puninu Duha i sačuva (Ef. 5:18), jer bez toga on može postati divlja šuma - umesto krotke Božije njive.

Bogu treba njiva da bi "hlebom života" mogao da nahrani gladni svet, a ne gizdavu i jalovu šumu (Jn. 6:48-52; Mk. 11:12-14).

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

DUH ISTINE

Derek Prince

"I ja ću moliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača - utešitelja da bude sa vama doveka, Duha istine, koga svet ne može da primi, jer ga ne vidi i ne poznaje; vi ga poznajete, zato što boravi kod vas i biće u vama." (Jn. 14:16-17 EČ)

Kada je Isus obećao svojim učenicima da će zatražiti od Oca da im pošalje božanskog Pomagača (Pomoćnika), On je ovom Pomagaču dao poseban naziv: "Duh istine." U isto vreme, međutim, On ih je upozorio da svet neće biti u stanju da primi ovog Pomagača.

Za ovo ograničenje Pismo ističe da postoje dva razloga. Prvi, od vremena kada su se ljudi odvratili od Boga u pobuni, oni nisu spremni da prihvate istinu koja razotkriva njihova

nepravdna dela. Ljudi "nepravednošću zadržavaju istinu" (Rim. 1:18).

Drugi, pobuna protiv Boga je izložila čovečanstvo pod dominaciju boga ovoga doba: "Satane, koji vara ceo svet." (Otk. 12:9) Prevara je primarno oružje na koje se oslanja Satana da čovečanstvo dovede pod svoju kontrolu. Nakon što čovek prihvati njegovu obmanu, Satana nema više šta da mu ponudi osim mesta sa njim u jezeru ognjenom, za svu večnost!

Tokom mnogih vekova, ljudska filozofija nikada nije bila u stanju da proizvede zadovoljavajuću definiciju "istine". S druge strane, Biblija daje trostruki odgovor. Prvi, Isus je rekao: "Ja sam istina" (Jn. 14:6). Drugi, dok se molio Bogu Ocu, rekao je: "Tvoja reč je istina" (Jn. 17:17). Treći, Jovan nam kaže, da "[Sveti] Duh je istina" (1. Jn. 5:6).

U duhovnoj oblasti, dakle, postoje tri koordinirane istine: Isus, Pismo i Duh Sveti. Kada su ove tri u saglasnosti, onda možemo biti sigurni da smo dostigli istinu - apsolutnu istinu. Važno je, međutim, da proverimo sve tri koordinate istine pre nego što donesemo neke zaključke. Postoje tri test pitanja koja moramo postaviti u vezi sa bilo kojim duhovnim pitanjem:

- Da li to predstavlja Isusa kao što On zaista jeste?
- Da li je to u skladu sa Pismom?
- Da li Sveti Duh nosi svedočanstvo u prilog tome?

Istorijski, Crkva bi bila pošteđena mnogih grešaka i zabluda da je uvek nepristrasno proveravala sve tri koordinate neke istine. Nije dovoljno da nastavnik naslika privlačnu sliku Isusa Hrista kao savršeni moralni primer. Ili da propovednik zasuje svoje slušaoce sa gomilom stihova iz Pisma. Ili da evanđelist impresionira svoju publiku sa uzbudljivim prikazom natprirodnog. Pre nego li što prihvatimo ono što nam se predstavlja kao istina, sva tri koordinirana nosioca istine moraju biti u mestu: Isus, Biblija, Sveti Duh, da budu u harmoniji.

U ovoj trostrukoj prezentaciji istine, karakteristična funkcija Svetog Duha je da svedoči. "Duh je taj što svedoči" (1. Jn. 5:6 EČ). Sveti Duh svedoči da je Isus kao večni Sin Božiji, prolio svoju krv na krstu kao sasvim

dovoljnu žrtvu za naše grehe. Po rečima Čarlsa Veslija: "Duh potvrđuje moju veru u krv i kaže mi da sam rođen od Boga."

Sveti Duh, takođe, svedoči u prilog istinitosti i autoritetu Svetog pisma, kao što je Pavle napisao Solunjanima: "... naša propoved evanđelja vama nije bila samo u reči, nego i u sili, i u Duhu Svetome, i s puno pouzdanja..." (1. Sol. 1:5 EČ).

Ananija i Sapphira

Nikako nije moguć kompromis između Duha Svetoga, koji je Duh istine, i Satane koji "je lažov i otac laži" (Jn. 8:44). A ovo se drastično pokazalo u ranoj crkvi, kada je Ananija sa Sapphirinom lagao o novcu koji su ponudili crkvi na dar. Oni su tvrdili da su doneli punu cenu prodane imovine, ali istina je bila da su oni držali određeni deo sume za sebe.

Međutim, Duh istine u apostolu Petru nije bio zaveden (obmanut). On je optužio Ananiju za laganje ne samo ljudima, već i samom Svetome Duhu - koji je Duh istine:

"A Petar mu reče: Ananija, zašto je satana ispunio tvoje srce - da slažeš Duha Svetoga i da zadržiš za sebe deo novca od prodaje njive? Zar ne bi i dalje ostala tvoja, i kad je prodana, zar nije bila u tvojoj vlasti? Zašto si u svom srcu naumio to delo? Nisi slagao ljudima, nego Bogu. Slušajući ove reči Ananija pade i izdahnu. I veliki strah obuze sve koji su to slušali." (Dela 5:3-5 EČ)

Tri sata kasnije je došla Sapphira i ponovila istu laž. I kao i njen muž, i ona je za to platila svojim životom.

Ispravno definisan, greh za koji su Ananija i Sapphira bili krivi je licemerje - versko pretvaranje (hipokrizija). Oni su se pretvarali da su darežljivi i više posvećeni Gospodu nego što su zaista to i bili. Isus je uvek izgovarao svoje najjače reči osude za ovaj greh, kod religijskih vođa njegovog vremena. Sedam puta u Jevanđelju po Mateju 23, On im govori: "Jao vama... licemerii!"

Šta je licemerje?

Naše reči "licemer", "licemerje" dolaze od grčke reči *hypokrites*, što znači "glumac". To je

suština hipokrizije: stavljanjem sebe u čin religijske glume. Verovatno ne postoji greh koji je tako raširen među religioznim ljudima od greha licemerja. U stvari, neki oblici religije gotovo ga i zahtevaju da se ispolji.

Kada ljudi ulaze bogomolje, onda oni po pravilu promene svoje ponašanje. Oni više nisu prirodne, slobodne i otvorene osobe. Oni su, čini se, kao zahvaćeni od neke vrste nevidljivog "grča". Oni osećaju zahtev da treba da se stavi verska (religiozna) maska. Različite grane religije mogu zahtevati navlačenje maski različitih vrsti, ali mali broj njih omogućava ljudima da budu istinski svoji - ono što jesu i slobodni.

Kada propovednik osuđuje određene grehe, ljudi znaju da reaguju sa savesnim "Amin!". Ali van crkve oni čine te iste grehe bez trunke savesti. Ako se mole na glas, oni koriste poseban ton glasa i često prefinjeni rečnik. Oni ne zastaju da razmisle o tome kako bi se ljudski otac osećao ako bi mu se njegovo dete obraćalo sa takvim veštačkim jezikom, ili da sebe stavi u neprirodno ponašanje samo da ga impresionira.

Bog u Bibliji nema vremena za licemere. Ova tvrdnja proizilazi veoma jasno iz priče o Jovu. Tri Jovova prijatelja su sipala bujice kitnjastih religioznih govora. Govorili su, u stvari, da "Bog uvek blagosilja pravednike i da oni nikada nepravedno ne trpe." S druge strane, "Bog je uvek sudija zlima i oni nikada neće imati uspeha." Ipak, činjenice istorije pokazuju da to nije uvek istina. To je bio samo plitak verski govor!

S druge strane, Jov je bio potpuno iskren. On je rekao, i to veoma iskreno: "Bog prema meni nije fer. Nisam učinio ništa da zaslužim sve ovo, ali čak i ako me on ubije. Ja ću mu i dalje verovati."

U Jovu 42:7, Gospod nam otkriva svoje mišljenje o ponašanju Jova i njegovih prijatelja: "... reče Gospod Elifasu Temancu: Raspalio se gnev moj na tebe i na dva prijatelja tvoja što ne govoriste o meni pravo kao sluga moj Jov." (Jov 42:7 RDK)

Mi moramo da se zapitamo: Kako se ova vrsta religioznog ponašanja razlikuje od greha Ananije i Sapphira, a što ih je koštalo života?

Trenutak istine

U određenom trenutku u svojoj karijeri, kralj David je postao kriv za dva strašna greha. Prvo, on je počinio preljubu sa Vitsavejom, ženom Urije, svoga bližnjega. A onda da bi prikrio ovaj svoj greh, on je naručio ubistvo Urije.

Očigledno je, da je David otišao daleko sa svim ovim, a pored toga on je i dalje praktikovao svoje redovne oblike bogoslužjenja. On je još uvek obavljao dužnost kralja. On je još uvek živio u palati. Spolja se ništa nije promenilo - dok glasnik Božiji, prorok Natan, nije došao i suočio Davida sa njegovim gresima. U tom trenutku, Davidova večna sudbina biva izbačena iz ravnoteže. Po milosti Božijoj, David čini pravi izbor, pravu odluku. On se nije izgovarao ili pravdao, on nije pokušao da sve zataška. On je priznao: "Zgrešio sam" (2. Sam. 12:1-15).

Kasnije, u svom Psalmu 51. David iznosi Bogu svoju molitvu priznanja, a zatim i vapaj za milost. Stihovi peti i šesti počinju sa reči: "Gle", čime se izražava iznenadno otkrivenje od vitalne istine.

Peti stih kaže: "Gle, u bezakonju rodih se, i u grehu zatrudne mati moja mnom." David je došao licem u lice sa nečim što može samo Duh istine otkriti: ne samo grešna dela koja je počinio, već i strašnu snagu zla nasleđene grešnosti koja prebiva u svakom Adamovom potomku.

Šesti stih otkriva jedini temelj na kojem Bog nudi spasenje od vlasti prebivajućeg greha u njemu: "Gle, istinu ljubiš u srcu, i iznutra javljaš mi mudrost." Čak i nakon njegovog greha David je nastavio da ide kroz sve spoljašnje oblike ponašanja koji su odgovarali ulozi kralja. Ali sada postoji veliki jaz između njegovog spoljašnjeg ponašanja i njegovog unutrašnjeg stanja srca. On je postao licemer - glumac koji igra ulogu kojoj više ne odgovara, jer u svome srcu on više nije takav. Za ovo postoji samo jedan lek: iskrena ispoved i pokajanje od sveg srca.

Od Cveti do Velikog petka

Postoji jedna istina koja se provlači kroz celu Bibliju: Bog nikada neće napraviti kompromis sa grehom. Ovo živo ilustruju dva dana u životu Isusa Hrista: tzv. Cveti i Veliki petak.

Na Cveti, Isus ulazi u Jerusalim kao popularni junak - "prorok iz Nazareta Galilejskog" - i ceo grad je bio otvoren za Njega (Mt. 21:11). On je tada lako mogao da stavi po strani svoje ljute neprijatelje, verske vođe, i proglasi sebe za kralj. To je bilo ono što su ljudi sa čežnjom i očekivali.

Ipak, On je izabrao neki drugi način. Pet dana kasnije On je odbačen visio go, raspet na okrutnom golgotskom krstu. Zašto? Jer Bog nikada neće praviti kompromis sa grehom i jedini način da se bavi sa grehom je bilo kroz žrtvovanje Isusa na krstu - kroz Njegovu smrt.

Mnogi hrišćani danas govore i mole se za "probuđenje". Međutim, oni često previđaju činjenicu da postoji samo jedna prepreka za probuđenje koju nikada i nikako ne mogu zaobići, a to je: greh. Dok se ne pozabave grehom, istinsko probuđenje ne može da dođe. Postoji samo jedan način kako da se pozabavimo svojim grehom: "Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost." (Pri. 28:13 RDK).

Iskreno rečeno, mnogi delovi savremene crkve su puni "pokrivenih greha." Ovde su neki od greha koje hrišćani često žele da prikriju:

- Zlostavljanje dece - fizičko, emocionalno, seksualno - ili kombinacija.
- Nevernost bračnom zavetu.
- Neetičko ophođenje sa novcem.
- Zavisnost od pornografije (Ja sam bio šokiran kada sam otkrio koliko je ovo česta pojava među liderima u crkvi.)
- Halapljivost, proždrljivost - preko potreba našeg fizičkog apetita.

Božji lek za ovo je dvostruk: prvo, **priznati**, a onda **ostaviti**. Mi nevoljno priznamo svoje grehe. Ipak, drugog leka nema: "Ako ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan - da nam oprost i očisti nas od svake nepravde." (1. Jn. 1:9 EČ). Bog nikada i nigde u Pismu, nije sebe obavezao da će da nam oprost grehe koje mi nismo spremni da mu priznamo.

Ali nije dovoljno samo da priznamo. Takođe moramo i da to "ostavimo." Moramo napraviti ozbiljnu odluku da ne nastavimo da činimo greh

koji smo jednom priznali. Moramo slediti sažeti savet koji je Danilo dao kralju Nabukodonozor: "oprosti se greha svojih pravdom" (Dan. 4:27 RDK). Između pravednosti i greha, nema sredine, tj. "sive zone". "Svaka nepravda je greh" (1. Jn. 5:17 EČ). Šta god nije pravedno to je i grešno.

Da li ste se već suočili licem u lice sa teškom odlukom koju nameće Duh istine?

Ako je ovo moje pismo u vama izazvalo pitanje, da neke stvari u vašem životu nisu prihvatljive ili vas je suočilo u nekom području sa vašom neposlušnosti, onda se otvorite za Duha istine! On je spreman i voljan da dođe i da vam bude od pomoći. ◀

Izvor: D.P. Teaching Letter, No. 22.

DVANAEST PITANJA KOJA TE MOGU IZMERITI

Mike Irvin

---

*"Ispitajte sami sebe - da li ste u veri,
proverite sami sebe..." (2. Kor. 13:5 EČ)*

Svake godine u određeno vreme, imam naviku da radim detaljno razgledanje i inventar mog života. Ponekad, to u meni probudi neku slatku nostalgiju, jer mislim o nekim lepim vremenima i mestima. No, uglavnom nastojim da pregledam i sagledam svoj život iz sadašnje, tj. trenutne perspektive i gledam napred u ono šta bih hteo učiniti u narednih nekoliko meseci i godina.

No, ova moja navika "sagledavanja vlastitog života" je dobila sasvim novo značenje od kada sam postao hrišćanin, u mojim ranim tridesetim godinama. Pitanja koja sada sebi postavljam su postala više one duhovne prirode, ali svrha je ostala ista: procenjujem sebe gde sam danas i određujem gde bi želeo da budem za nekoliko meseci ili godina.

Do ovih pitanja, koje ovde predstavljam, došao sam pre mnogo vremena iz jednog starog hrišćanskog časopisa, još iz 1944. godine. Prepisao sam ih sebi i držim to na mestu gde ih mogu uvek brzo naći. Želim ovih 12 pitanja,

namenjenih za vrednovanje duhovnog života, podeliti i sa vama, jer ako meni pomažu verujem da mogu i vama biti od koristi.

Bez obzira da li "sebe inventarišete" dnevno, mesečno, godišnje ili s vremena na vreme, ova pitanja vam mogu pomoći da učinite novi fokus, novo centriranje i novo definisanje vaših prioriteta u vašem duhovnom životu. Pa, krenimo...

1. Opšte gledano: Da li je moj život ugodan Bogu?

Da li Boga stavljam ispred svega i na prvo mesto, u svemu što radim? Držim li se Isusovih zapovesti datih u Mateju 22:37, Marku 12:30 i Luki 10:27? Volim li Gospoda sa svim što ja imam i svoga bližnjega? Da bi se odgovorilo na ovo pitanje tačno, važno je prvo znati i razumeti šta je to što ugađa Bogu?

2. Da li uživam u tome što sam hrišćanin?

Tu se naravno prvo postavlja pitanje: "Jesi li ti hrišćanin?" Jesi li primio Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja, pokajao se za svoje grehe, i doneo odluku da živiš svoj život za Njega?

Moj život danas je svakako puno bolji nego "pre Hrista", a ja se ne bih vraćao u svoje pred-hrišćanske dane ni za šta na svetu. Iskusio sam da je veliki užitek u poslovima Gospodnjim - kao što je molitva, studiranje Biblije, zajedništvo sa drugim hrišćanima, odlazak u crkvu. Svakako, neke od ovih stvari zahtevaju dosta vremena i truda, za razliku od mog starog života koji je bio mnogo jednostavniji.

Mora postojati osećaj radosti da se bude hrišćanin. Radost je više od sreće, i ona se može uzdignuti iznad svake tuge. To je više od toga da se ima "lepo vreme, već nas to nosi kroz teška vremena. Zašto? Jer "radost Gospodnja je vaša snaga" (Nem. 8:10).

3. Da li držim u sebi osećaj mržnje ili nedopadanja prema bilo kome?

Postojala je jedna stvar koju sam održao u svome srcu neko vreme, a to je ovo: voli ono šta Bog voli i mrzi ono što Bog mrzi. Bog ljubi

svo Njegovo stvorenje i Njegovu decu, i to znači da i mi moramo pokušati učiniti isto.

Moramo ljubiti bližnjega svoga, a ako se pojave neslaganja ili sukobi među decom Božjom, to treba biti rešeno u ljubavi. Ne smemo sebi dozvoliti to, da mrzimo druge i da i dalje očekujemo da smo u volji Božjoj: "Ko govori da je u svetlosti, a mrzi svoga brata, još uvek je u tami." (1. Jn. 2:9 EČ). Voli ono što i Bog voli.

4. Da li studiram ili barem čitam Bibliju svaki dan?

Ne samo da se čita, mada i to je bolje nego je uopšte ne čitati, već nastojanje da se proučava Reč Božja. Da se razmišlja o pročitanoj i to primenjuje u životu.

Bog je odlučio da nam govori kroz Svoju Reč. On to koristi da nas podučava, svedoči, daje podsticaje, nadu, opominje nas i vodi nas. Pavle kaže: "Sve, naime, što je unapred napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utehom Pisma imamo nadu." (Rim. 15:4 EČ). Da li to čezneš da znaš, poznaješ i uroniš u dubine Reči Božje? Imaš li unutrašnju glad za njom?

5. Koliko vremena provodim u molitvi?

Uopšte, molite li se? Ili samo u hitnim situacijama? Ja ovde govorim o lično-intimnoj i svakodnevnoj molitvi, a ne o molitvi sa nekim, u crkvi ili grupi. U Mateju 6:6 Isus nam govori: "A ti kada se moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata svoja i pomoli se Ocu svome u tajnosti; i Otac tvoj koji gleda u tajnosti ispuniće ti."

Nemojte pokušavati prevariti Boga u vezi vašeg molitvenog života. On želi imati sa vama svakodnevno zajedništvo kroz molitvu. Ako je Gospod Isus za sebe uzimao svakodnevno vreme za molitvu, onda koliko više to trebam ja i ti?

6. Kada sam poslednji put dobio odgovor na moju molitvu?

Naravno, da bi odgovorili na ovo, moramo biti ti koji se uopšte mole, i to da se mole ozbiljno i specifično. Možete ukazati na posebne događaje koji su bili direktan odgovor na vašu molitvu?

Moja devetnaestogodišnja kćer je nedavno slupala svoj auto na putu u srednju školu. No, ja sam u tome video da je Bog odgovorio na moje molitve upravo tada, jer je ona iz te saobraćajne nesreće izašla bez i jedne ogrebotine. Molio sam Gospoda, svakoga dana, da On stavi svoje ruke oko nje i da je On "zakrili". Takođe, to isto molim i za mog sina, da Gospod sa svojom vojskom anđela ih oboje zaštiti. U mom umu uopšte nemam sumnje da je Bog odgovorio na ove moje molitve.

Biblija je prepuna incidenata koji su se desili kao Božji odgovor na molitve. Možda vaš odgovor neće biti takav da odmah dobije vodu iz stene (2. Moj. 15:25) ili da dobijete dete kad već imate devedeset godina (1. Moj. 17:7), ali mi moramo da molimo, za naše dobro i radi našeg blagoslova.

7. Molim li redovno za nečije spasenje?

Da li imate naviku da vodite molitveni dnevnik, da tu upisujete imena onih za čije se spasenje molite? Uopšte, molite li se konstantno (po imenu) za određene osobe koje želite da uđu u spasenje?

Bog čuje molitvu svoje dece i On odgovara na nju. Molitva za nečije spasenje je molitva koja je 100% po Božjoj volji, jer Bog "želi da svi ljudi budu spaseni i da dođu do poznanja istine." (1. Tim. 2:4). Dakle, Bog to želi a koliko to isto želimo i mi? To je pravo pitanje.

Bog je taj koji privlači ljude k sebi, baš kao što je to učinio i sa vama i sa mnom (Jn. 6:44). Poput Hrista koji posreduje za nas (Jn. 17:20), ako smo Hristovi, i mi moramo pokazati barem približno posredovanje za druge. Ako u sebi imamo Hristovog Duha? Ja verujem da je moje spasenje postalo moguće samo zbog molitve nekih vernika koji su molili za mene.

8. Kada sam poslednji put podelio Jevanđelje sa nekom izgubljenom dušom?

Moramo razumeti da vi i ja ne možemo spasiti svakoga, tačnije nikoga, ali možemo im pomoći da vide Onoga koji to može. Isusovo Veliko poslanje koje je dato u Mateju 28:18-20, poziva nas da idemo u svet i govorimo ljudima o Spasitelju. Zašto to onda ne činimo planski i predano? Rimljanima 1:16 kaže da ne bi trebalo

da se stidimo Jevanđelja, jer ono je sila Božija na spasenje svakome ko veruje.

Postoji li neko kome ne želite da se spasi? Ima li neko kome rado želite da provede večnost u paklu nego u prisutnosti Gospodnjoj? Ako kažete "ne" na ova pitanja, onda morate da kažete "da" za propovedanje Radosne vesti. Ako tvrdimo da se Jevanđelja ne stidimo, onda moramo biti spremni da ga ljudima i kažemo, da idemo podelimo sa nespasenima Radosnu vest.

9. Kako moj život izgleda onima koji nisu hrišćani?

Da li vi "samo pričate ili i radite"? Da li oni koji nisu hrišćani primećuju da ste drugačiji? Ovo je važno, jer ako vi niste drugačiji, ako nema vidljivih promena u vašem životu, ako vi ne živite sa drugačijim prioritetima, pa zašto bi onda neko želeo da sluša šta mu govorite, a kamoli da bude poput vas?

Vaš život mora biti odraz Isusa Hrista, koji sada prebiva u tebi: "Prema tome, ako je ko u Hristu - novo je stvorenje; staro je prošlo, vidljivo, postalo je novo." (2. Kor. 5:17 EČ). Ako tvrde da ste "novo stvorenje" u Hristu i Duh Sveti prebiva u vama, onda mora postojati vidljiva promena. Staro je otišlo a novo je došlo. Setite se da vas ljudi vas gledaju, pažljivo posmatraju, i da vi možete biti "jedini Isus" kojeg će ikad videti i doživeti Ga (2. Kor. 3:1-3).

10. Ima li nešto što ja ne mogu ili neću odbaciti radi Hrista?

Postoji li životni stil, navike, odnosi, rad, greh ili bilo kakav materijalni posed, kojeg se vi ne želite odreći da bi ste ušli u bliži odnos sa Bogom? Šta je za vas vrednije od vašeg odnosa s Hristom?

Da li ste poput bogatog mladića, u Luki 18:18-25, koji nije mogao prihvatiti život bez svojih materijalnih dobara, čak i ako to znači da će da živi bez Hrista? Ima li nešto u vašem životu da vas razdvaja, ili graditi zid između vas i Gospoda? Šta god to bilo - novac, slava, položaj, posao ili nešto drugo - sve te stvari su samo privremene i u odnosu na večnost to nema nikakve stvarne vrednosti.

11. Koje su moje najveće slabosti i gde sam sklon praviti najveće greške?

Da li smo poštteni i iskreni priznati svoje mane i greške? Ili ih pokušavamo racionalizovati i tako opravdati? Naše slabosti nisu zle ako smo ih spremni priznati i okrenuti se Bogu da bi od Njega tražili silu za njihovo prevladavanje. Gospod je rekao Pavlu: "... dosta ti je moja blagodat; jer sila nalazi svoje ispunjenje u slabosti. Stoga ću se najradije hvaliti svojim slabostima, da se Hristova sila nastani u meni. Zato mi se sviđaju slabosti, zlostavljanja, nevolje, gonjenja, pritešnjenosti Hrista radi; jer kad sam slab, onda sam silan." (2. Kor. 12:9-10 EČ)

Pavlov odgovor bi trebao biti i naš: "Kad' sam slab, onda sam jak". On takođe piše: "Ne kao da smo sami od sebe kadri da o nečemu rasuđujemo - kao sami od sebe, nego je naša sposobnost od Boga." (2. Kor. 3:5 EČ).

12. Da li stavljam išta ispred svojih hrišćanskih dužnosti?

Koje su obaveze hrišćanina? Tvoj spisak može biti drugačiji od mog, ali svaki bi trebalo da sadrži: da ljubim najpre Boga, da budem poslušan Bogu i da budem poslušan zakonima zemlje u kojoj živim (Rim. 13:1-7), da izvršavam svoju obavezu prema mom bračnom drugu, roditeljima i deci, i prema poslodavcu ili zaposlenom. Na sve ovo nas upućuje Reč Božja, ona detaljno nabroja dužnosti koje se očekuju od jednog hrišćanina.

Dalje, važno je istaći, da ja kao hrišćanin imamo dužnost prema onima koji ispovedaju istu veru u Gospoda zajedno sa mnom - dužnost mi je da prema njima pokažem ljubav, ne samo rečima već i delima, prema mojoj braći i sestrama u Hristu. Zahtev da hrišćani pomažu jedni drugima, čini da oni jedni prema drugima budu odgovorni. Tako, postoji li nešto što me sprečava da ispunim svoje hrišćanske dužnosti prema drugima? Da li za mene postoji nešto preče od toga?

* * *

Možda vaš spisak pitanja izgleda malo drugačije od ovog mog. Svakako on mora da bude više odgovarajući za vaš duhovni život, jer nismo svi mi isti i nemamo svi iste slabosti. No, dobro je za svakoga od nas da imamo ovakav

"spisak merenja" pomoću kojega ćemo odmeriti naše trenutno hodaње sa Gospodom - i koristiti ga s vremena na vreme na sebi.

Periodično, uzmite sebi vremena i povuci se u osamu, i otvoreno pred Bogom razmišljajte o svome duhovnom životu. Učinite pokajanje ako treba i za šta treba, a zatim nastavite sa obnovljenim dinamikom da živite i služite Bogu verno i poslušno.

"Jer je vreme da sud počne od kuće Božije; ako pak prvo od nas počinje, kakav će biti kraj onih koji su neposlušni Božijem evanđelju?" (1. Pet. 4:17 EČ). ◀

VERA ZA VEĆE STVARI

Neil Holman

- Šta možemo naučiti iz Poslanice Jevrejima 11?

Vera je bitan i sastavni deo hrišćanskog života. Biblija kaže: "Bez vere je nemoguće Bogu ugoditi" (Jev. 11:6). S obzirom da svi vernici žele da ugone Bogu, onda primeri života osoba iz Starog zaveta koje se spominju u velikom poglavlju o veri, u poslanici Jevrejima 11, mogu nas ohrabriti i poučiti.

Vera donosi budućnost u našu sadašnjost

Ovo poglavlje "vere", iz Jevrejima, počinje izjavom, tj. definicijom same vere: "*A vera je tvrdo pouzdanje u ono čemu se nadamo, osvedočenje o stvarima koje ne vidimo.*" (Jev. 11:1 EČ). Ovaj stih nam objašnjavaju šta vera, ustvari, jeste, kakva je njena priroda i suština. Kada nam je Bog dao dar vere za spasenje, on nam je dao "tvrdo pouzdanje da budemo sigurni u ono čemu se nadamo" - večnom životu. Tako, imamo nadu u stvari koje će se sigurno jednom dogoditi, kao što su: vaskrsnuće mrtvih, drugi Hristov dolazak, kao i to da je nebo stvarno mesto. Naša nada nije samo nešto za šta Biblija kaže da je "možda" - pod znakom pitanja - ili će se "možda" desiti, već to je nadanje na temelju istinite Božje Reči, a Bog ne laže (4. Moj. 23:19).

Vera donosi budućnost u sadašnjost; ona čini da stvari kojima se nadamo zaista postanu stvarnost. Vera nas, takođe, čini "sigurnim u ono što ne vidimo". Mi još ne vidimo našeg nebeskog Oca, niti nebo, niti Isusa Hrista svojim sopstvenim očima. Međutim, očima vere to sve, opet, vidimo i sigurni smo u to.

U Jevrejima 11:2 ljudi su pohvaljeni zato što su bili sačuvali svoju veru. Ovo nam pokazuje da se prava biblijska vera zasniva na bezuslovnoj poslušnosti Božijoj Reči uprkos okolnostima i posledicama po onog koji veru ispoveda. Na primer, niko od ljudi, u ovom poglavlju, nije pohvaljen za ono za šta bi ih svet pohvalio, kao napr. oslabiti 10 kila za mesec dana, popeti se na neki visok vrh ili biti bogat, zgodan, popularan ili snalažljiv. Dakle, preostali deo poslanice Jevrejima 11 opisuje veru starozavetnih pojedinaca izraženu u njihovim svakodnevnim životima - života poput naših.

Avelj: Aveljovi prinosi su bili skupoceni i dobro promišljeni; oni su bili najbolji deo prvine od njegove stoke (Jev. 11:4). U drugu ruku, Kainovi prinosi su bili nepromišljeni i nisu bili one prirode koje je Bog tražio da budu. Ustvari, on je želeo da "prođe što jeftinije", da da ono šta ima Bogu - od svog viška. Nije mario, nije se pitao: Šta to Bog želi od njega? On je napravio propust da poput Avelja, prinese "bolju žrtvu" koja bi bila Bogu ugodna i koja bi mu donela Božju naklonost. Tako bi i mi trebalo da damo sve od sebe i da radimo najbolje što možemo kad god služimo Bogu, da to činimo kroz žrtvu kakva će mu biti i ugodna.

Enoh: Enoh je očigledno hodao sa Bogom. Čini se da je bio veran Bogu svakodnevno. Nemojmo pomisliti da i mi moramo pošto-poto da postignemo velike uspehe za Boga. Trebalo da smo verni u malim stvarima, koje svet ne razume, kao što je "okretanje drugog obraza" i "davanje čaše hladne vode" žednom. Trebalo bi da smo verno-poslušni bilo u malim ili velikim stvarima, bez obzira na okolnosti i posledice.

Noe: Veran otac može da bude dobar duhovni primer svojoj porodici. Noe je bio otac koji je išao protiv svih i ostao je veran Bogu onda kada su mu se svi drugi rugali. Bio je siguran u stvari koje još nije video (Jev. 11:7). Iako nikada nije video kišu i nikada nije doživeo potop, proveo je oko sto godina gradeći ogroman brod kilometrima daleko od bilo kakve vode. To je bio Božiji dar vere koji mu je omogućio da bude siguran da najavljeni potop dolazi. U to je bila

uračunata i lična cena, jer zamislite samo kako su njegovu porodicu ismevali drugi ljudi zbog onoga šta je verovao i kako je živio.

Avraam: Kao i Avraam, mnogi misionari su se našli u situaciji da ne znaju gde ih Bog tačno vodi (Jev. 11:8). Postoji uvek cena koju treba platiti zbog poslušnosti Bogu, kao što je i Avraam morao da napusti svu udobnost koju je imao u svom gradu Uru.

Dalje, sledeći primer Avraamove vere vidimo kada je on prihvatio obećanje od Boga da će dobiti sina, iako njegova žena zbog starosti, nije više mogla da rađa (Jev. 11:11). No, zato što su mogli da vide Božije delo u prošlosti oni su poverovali - mada to nije imalo ni malo smisla za ljudski um (logiku). Još jedan primer njegove vere bila je spremnost da žrtvuje svog jedinog sina (Jev. 11:17-19). Ovo je bio veliki test Avraamove vere koja je bila izgrađena kroz male stvari.

Ako ne dozvolimo Bogu da gradi našu veru kroz male stvari, kako ćemo raditi stvari kao što je misionarski rad ili selidba na neko drugo mesto pod njegovim rukovodstvom? Mnogo toga, što Bog ima za nas, propuštamo samo zato što ne radimo stvari u veri. Zbog toga Bog ne može da gradi našu veru, jer mu ni ne dajemo priliku za to. Avraamova nada je bila u budućnosti (Jev. 11:10).

Bio je odlučan da se preseli zato što njegova nada nije bila vezana za mesto gde je živio, već je bila u Bogu: *"Shodno veri pomreše svi ovi ne primivši obećanja, nego ih samo izdaleka videše i pozdraviše, i priznaše da su stranci i došljaci na zemlji... ali sad čeznu za boljom, to jest, nebeskom otadžbinom. Zato se Bog ne stidi njih, niti se stidi da se naziva njihovim Bogom; jer im je pripremio grad."* (Jev. 11:13, Jev. 11:16 EČ). Bog je izvan vremena i Avraam je mogao da vidi mnogo dalje od ovog života. Ova misao se ponavlja više puta u ovom odeljku.

Mojsije: Ponekad nas vera podstiče da radimo stvari bez razmišljanja ili da odbijemo da radimo stvari koje volimo. Mojsije, kao sin faraonove ćerke, imao je sve na dohvat ruke (Jev. 11:24). Međutim, on je izabrao da se poistoveti sa jevrejskim robovima, radije nego da bude deo kraljevske porodice: *"... jer je Hristovu porugu smatro većim bogatstvom od blaga egipatskog; imao je, naime, u vidu uzvratanje nagradom. Verom ostavi Egipat ne uplašivši se kraljeve*

jarosti; jer se čvrsto držao Nevidljivoga kao da ga gleda." (Jev. 11:26-27 EČ). On je bio siguran u ono što nije mogao videti. Nemilost u koju je pao radi jevrejskog Mesije (Hrista) bila je vrednija od sveg egipatskog blaga.

Samson: Obično na Samsona gledamo kao na propalicu i ženskaroša, ali Bog ga ne vidi na taj način (Jev. 11:32). Ako se osećaš kao da je Bog stalno razočaran tobom i da ti ne možeš da ispuniš očekivanja *koja ti misliš* da On ima za tebe, onda upamti da Bog nije zapisao nijedno tvoje neverstvo. Budi ohrabren da i kada, s vremena na vreme, pogrešiš On ne vodi zapisnik o tvojim gresima, jer su oni "razapeti" na krstu sa Hristom.

Oni koji su progonjeni: *"Žene primiše svoje mrtve uskrsom. Drugi su bili udareni na muke i ne pristaše na izbavljenje - da bi dobili bolje vaskrsenje."* (Jev. 11:35 EČ). Svi su oni su imali izbora da poreknu svoju veru i oslobode sebe od mučenja, ali su izabrali da se suoče sa posledicama njihove vere u Boga. Ovi ljudi su postali beskućnici i bili su tretirani kao životinje: *"Drugi doživješe rугanja i batine, a uz to okove i tamnicu; bili su kamenjem pobijeni, prestrugani, iskušanjima podvrgnuti, pomreše od mača, potucahu se u ovčijim kožusima, u kozijim kožama, u oskudici, u nevolji, u zlopačenju..."* (Jev. 11:36-37 EČ).

Sećate se Savla iz Novog zaveta koji je odvlačio ljude u zatvor i mučio ih zbog njihove vere u Hrista. On je gledao kako Stefana kamenuju do smrti. Ove stvari nisu prošlost, one se i dan danas dešavaju hrišćanima u nekim zemljama. Možete o tome čitati u brojnim izveštajima na Internetu.

No, ovo nas nagoni da sami sebe zapitamo: Koliko je ustvari jaka moja lična vera? Ako nismo verni u malim stvarima i kada smo u miru, kako možemo računati na to da ćemo ostati verni u progonstvu i teškoćama?

Zašto ovi progonjeni hrišćani imaju tako jaku veru? To je zbog toga što vide druge hrišćane kako žive u tim istim okolnostima i oni hrabre jedni druge - imaju jedni druge. Oni tako dobijaju jasnu poruku: "Moguće je, bez obzira na sve..."

Naša vera: Ovi ljudi vere, iz Jevrejima 11, nisu videli Mesiju (Jev. 11:39), ali mi znamo, posredstvom zabeležene istorije, kako je Isus živio i umro, i da je On očekivani Mesija iz

Starog zaveta. Sigurni smo u ono čemu se nadamo, a to je vaskrsenje mrtvih. Tela ovih vernih ljudi Starog zaveta biće oživljena zajedno sa našim kako bi se svi zajedno sreli kod Gospoda u nebu (Jev. 11:40).

Bog je veran; uvek se možemo pouzdati u Njega. No, da li mi možemo biti verni u svakodnevnim sitnicama života? Dozvolimo Bogu da On kroz naše "male poslušnosti Njemu", u nama izgradi veću veru - za veće stvari. Ako je to uradio sa Avraamom, onda može i sa nama. ◀

*Sa engleskog prevela: Branislava Davidović.
Parafrazirano u nekim delovima.*

REČI VEČNOG ŽIVOTA

Vlado Pšenko

---

*"Odgovori mu Simon Petar: Gospode, kome da idemo? Ti imaš reči večnoga života..."
(Jn. 6:68 EČ)*

Dragi čitatelju? Da li razmišljaš o večnome životu? Jedan je pesnik rekao: *"Istinski je život kada srce osluškuje zvukove večnosti."* Sveto nam pismo govori vrlo ozbiljno o tome. Štaviše, stavlja nas pred određeni izbor. Hoćemo li grubom životnom stazom hodati kao ljudi kojima zemaljski život nije ništa više od brige za preživljavanje, borbe za osnovne životne uslove te materijalno zbrinjavanje sebe i svojih potomaka? Ili ćemo dopustiti Bogu da nas, uz našu saradnju, snabde osnovnim životnim potrebama, i bude nam oslonac i vodič po trnovitoj životnoj stazi? Bilo koji izbor napravili, znajmo važnu stvar: ovaj drugi izbor vodi u večno zajedništvo sa Bogom, koje daleko nadmašuje kratkoću ovozemaljskog života i njegovu ograničenost.

Evandjelja nas podstiču na dobar izbor: večni život s Bogom. Svoje je prve učenike Isus susreo na obalama Galilejskog jezera. Evandelisti Matej nam u svome evanđelju ukratko opisuje kako se to dogodilo. Isus je prolazio uz Galilejsko jezero. Ono je bilo bogato ribom - izvor hrane i zarade za stanovništvo toga kraja. Priroda je u okolini jezera bila izuzetno lepa, stoga su tamo nastajali značajni

gradovi poput Kafarnauma, Vitsaide, Tiverijade i drugih. Isus je tu zapazio dvojicu braće ribara: Petra i Andriju. Upravo su bili u akciji: bacali su mreže u more. Isus im je tada rekao: **"Hajdete za mnom, i učiniću vas ribarima ljudskim!"** (Mt. 4:19 EČ)

Nedaleko je ugledao i drugu dvojicu braće, Jakova i Jovana, gde su sa ocem krpili svoje mreže. I njih je pozvao k sebi. Ovi ribari, koji su krpili mreže i lovili ribu, nisu bili pripadnici nekog bogatog sloja društva. Bili su siromašni ljudi, koji su se trudili da zarade za život. U tome nije bilo ničega lošeg. Imali su zasigurno i svoje snove: *"Iduće godine nabavićemo nove i bolje mreže! Urediti kuću. Nabaviti veću lađu! Udružiti se sa drugim ribarima! Znatno povećati naš ulov! Osigurati da otac ne mora više raditi!"* Sve je to bilo tako ljudski, uobičajeno i prirodno. A Isusov je poziv nalagao veliku životnu promenu: slediće njega kuda god bude išao, te će se od njega učiti novom zanatu. To je umnogome značilo i rastanak sa predivnim krajolicima zavičaja. Mnogi bi ljudi rekli: *"Kako ćemo ostaviti naš dom? Moja je jedina želja da umrem u svom zavičaju!"* Isusov je poziv nalagao rastanak sa njihovim dosadašnjim životom i odlazak u nepoznato. To je teško. Pa, ipak, njihov je odgovor bio jasan: **"A oni odmah ostaviše mreže i pođoše za njim."** (Mt. 4:20 EČ)

Isus je vrlo brzo naišao na ljude, koji su bez oklevanja odlučili da pođu s njim. Sa mnom bi bilo puno teže. U ranoj mladosti i meni se događalo da sam morao brzo odlučivati. Sećam se mame, kako je, sva prestrašena, iznenada uletela u sobu i zapovedila mi: *"Sine, pakuj svoje stvari. S ocem više ne možemo živeti, poludio je od alkohola. Idemo bilo gde, samo ne možemo više ostati ovde!"* Tada sam se sledio. Kako odjednom i tako iznenada krenuti u nepoznato? Čuo sam ljude gde govore: *"Ne, ja nikad ne bih mogao otići iz svoga zavičaja. Radije ću trpeti nego otići. Tu sam rođen, tu živim i tu ću i umreti!"* No, Isusovi su učenici odmah napustili sve i krenuli za Isusom. Božja ih je prisutnost toliko snažno zahvatila da su naslutili kako se u Isusovom pozivu krije nešto dragoceno. Znali su osetiti da je poći za Isusom u nepoznato dragocenije iskustvo nego nastaviti dotadašnji život. Možda su njihovi bližnji zapomagali: *"Pa, vi ste ljudi! Ostavljate toliki posao i bežite! Upropastićete sebe i nas! Bićete i goli i bosi!"*

Isusov učenik Jovan, kojeg smo ranije spomenuli, daje zapis o tom važnom iskustvu. Nakon Isusovog govora mnoštvu o odgovornosti predanog života, mnogi su se povukli, jer su zahtevi izgledali preteški. Tada je Isus postavio pitanje onima, koje je sam odabrao: **"Da nećete i vi da idete?"** (Jn. 6:67 EČ) Dobio je sledeći odgovor: **"Gospode, kome da idemo? Ti imaš reči večnoga života."** (Jn. 6:68 EČ) Upravo je to bilo ono dragoceno blago, koje ih je držalo uz Isusa i u najtežim iskušenjima. Nisu hteli da propuste ukazanu priliku, koja se sastojala u tome da zemaljski život stave u službu večnosti. Život uz Isusa im je pomogao da uzveruju i u potpunosti se pouzdaју u ono što im je pre rekao: **"Zaista, zaista, kažem vam: ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, ima večni život i ne dolazi pred sud, nego je prešao iz smrti u život."** (Jn. 5:24 EČ) Iz iskustva znam da je vrlo jednostavno iz ruku ispustiti dragocenu stvar ili dragocenu stvar zameniti za nešto bezvredno.

Dobar biblijski primer za to je i zapis u Prvoj Mojsijevoj, o događaju koji se dogodio mnoga stoleća pre Isusovog susreta sa učenicima. Jakov su i Isav bili braća blizanci. No, kako je Isav trenutak pre Jakova izašao iz majčine utrobe, prema tadašnjim običajima, imao je pravo prvorođstva, koje je bilo vrlo dragoceno. Uključivalo je očev značajni blagoslov, mesto poglavara u porodici i dvostruko veći deo očevog nasleđstva. No, on se tog dragocenog dara odrekao za jedno obično jelo.

Biblija to opisuje ovako, pri samome kraju 25.poglavlja: **"Jednom Jakov skuva jelo, a Isav dođe iz polja umoran. I reče Isav Jakovu: Daj mi da jedem to jelo crveno, jer sam umoran... A Jakov mu reče: Prodaj mi danas prvenaštvo svoje. A Isav odgovori: Evo, hoću da umrem, pa šta će mi prvenaštvo?"** (1. Moj. 25:29-32 RDK) Poslednja rečenica u poglavlju daje tužan zaključak celog događaja: **"Tako Isav nije mario za prvenaštvo svoje."** (1. Moj. 25:34 RDK) Kasnije je Isav gorko plakao i kajao se zbog svoje nepromišljene odluke, no, bilo je kasno. Istina je da je Isav bio *"mrtav-gladan"*, kako bismo to rekli, ali pravo prvorođstva je imalo tako visoku cenu, da ga je trebao i po cenu fizičkog života sačuvati.

Koliko smo gladni reči večnoga života? Ako nismo gladni, onda ćemo zasigurno večnost prodati u bescenje. Jednom sam sa suprugom

bio u poseti našim dragim poznanicima. Nakon što smo seli uz kafu, oduševljeno sam im pričao kako sam u međuvremenu - dok se nismo videli - uspeo otputovati u jedan grad, pa u drugi grad, u jednu zemlju pa u drugu zemlju. Gestovima, slikom i rečima sam im prenosio koliko je to za mene bila velika sreća i dragoceno iskustvo videti sve te gradove i upoznati ljude iz drugih zemalja. Na kraju sam završio sa: *"Jeste li vi - u međuvremenu - uspeli negde otputovati?"* Na moje iznenađenje, moji prijatelji su me onako blago pogledali i sa smeškom odgovorili: *"Znaš, mi ti nismo kao ti. Nas putovanje tako ne oduševljava. Mi ti se.. ono... radujemo kad imamo nešto dobro za pojesti. Evo, mi ti se veselimo što ćemo sutra jesti slavonsku šunku, a prekosutra pileće pečenje. Nas veseli pripremanje zimnice. Mi smo ti u tome. A nama ti nije do putovanja - veruj mi - to nam ništa ne bi značilo..."*

Da li smo i mi usredsređeni samo na stvari zemaljskoga života, ili nas poput Isusovih učenika, privlači večno zajedništvo sa Bogom? Neko će reći: *"Vrlo rado bih se zanimao za večni život. No, treba neko i raditi, da bi ja, moja supruga i deca, imali šta jesti?"* No, nigde ne čitamo da je ijedan od Isusovih učenika umro od gladi, nemaštine ili zime. Naprotiv, stekli su dragoceno iskustvo o večnom životu, da su svoj zemaljski život u potpunosti podredili onome što je bilo dragocenije. Pod pretnjama i progonstvom, Petar i Jovan nisu ustuknuli. Naprotiv, svima koji su im zabranjivali propovedati Hrista, odgovarali su: **"Rasudite da li je pravo pred Bogom da vas slušamo radije nego Boga? Mi uostalom ne možemo da ne govorimo što smo videli i čuli."** (Dela 4:19-20 EČ)

Dragi prijatelju! Hoćemo li, poput Isava, vrlo lako prodati vredno za bezvredno - dragoceni večni život za kratkotrajni užitak i udobnost zemaljskoga života? Ili ćemo poput Petra, Jovana i ostalih poželeti da smo u večnom zajedništvu sa onim koji ima **"reči večnoga života"**? ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

RUKA MOLITVE

Wesley L. Duewel

Da li znate da "molitva ima dugačku ruku"? Ona može dosegnuti sve oblasti u nebu. Biblija tu istinu uči kroz predivan simbolizam - podizanje ruku u molitvi: "Podignimo srce svoje i ruke k Bogu na nebesima." (Plač 3:41 RDK)

Prvi starozavetni primer, za "dugu ruku molitve", nalazimo u izveštaju o strateški važnoj bici koju su Izraelci vodili sa Amalečanima. Mojsije je poslao Isusa Navina u bitku dok je on podigao svoje ruke k nebu u molitvi Bogu:

"I dokle Mojsije držaše u vis ruke svoje, pobeđivahu Izrailjci, a kako bi spustio ruke, odmah nadvlađivahu Amaličani. Ali ruke Mojsiju otežaše, zato uzeše kamen i podmetnuše pod nj, te sede; a Aron i Or držahu mu ruke jedan s jedne strane a drugi s druge, i ne klonuše mu ruke do zahoda sunčanog. I razbi Isus Amalika i narod njegov ostrim mačem. Potom reče Gospod Mojsiju: Zapiši to za spomen u knjigu, i kaži Isusu neka pamti da ću sasvim istrebiti spomen Amalikov ispod neba." (2. Moj. 17:11-14 RDK)

Kakvo je objašnjenje ove velike pobede i zašto je ovo trebalo biti zapisano? Mojsije odgovara u 16. stihu: "Što se ruka beše podigla na presto Gospodnji, Gospod će ratovati na Amalika od kolena do kolena."

Vidljivo su naše ruke uzdignute; duhovno, one dodiruju Božje prestolje. Možeš moliti molitvu koja se ne diže dalje od tvoje glave, da nikada ne izađe iz sobe u kojoj se nalaziš. Ali kada moliš u Duhu, u Božjoj volji i u Isusovo ime, tvoja molitva može doseći najviše oblasti na nebu.

Mojsije je napisao istinu. Njegove su ruke dotakle Božje prestolje. Tvoje to takođe mogu učiniti ukoliko slediš Božje principe molitve. Pavle nas podstiče u Prvoj Timoteju 2:8: "Hoću, dakle, da molitve čine ljudi na svakome mestu, podižući svete ruke bez gneva i premišljanja." (RDK). Znači li to da mi doslovno moramo podići ruke uvek kada molimo? Sigurno ne. Bogu je više stalo do toga da njemu podignemo svoje srce i svoju dušu: "K Tebi, Gospode, podižem dušu svoju." (Ps. 25:1, Ps. 86:4, Ps. 143:8). Bilo da doslovno podižemo svoje ruke ili ne, u samoj je srži molitve da podižemo svoje

duhovne oči i srce k Bogu. Za vreme iskrenog zastupanja ili intenzivnog duhovnog ratovanja možemo u privatnosti naše molitvene kleti ili čak u javnosti (a da toga uopšte nismo svesni) fizički podići svoje ruke prema Bogu. "Čuj molitveni glas moj, kad vapim k Tebi, kad dižem ruke svoje k svetoj crkvi Tvojoj." (Ps. 28:2 RDK)

Molitvom možeš drugoga dotaknuti

Ne samo da tvoja molitva može doseći do neba, već "duga ruka molitve" može preći i mnoge kilometre u bilo kom smeru na Zemlji. Ti iz tvoje molitvene kleti, tvog zastupničkog mesta, možeš dotaknuti nekoga ko se nalazi u potrebi, čak iako je udaljen hiljade kilometara. Ovo nije fikcija. To je duhovna realnost.

Nikada neću zaboraviti period od dve nedelje pre mnogo godina dok smo živeli u Indiji, kada sam osećao posebno breme molitve za našega sina. Jedne nedelje poslepodne taj je teret doživeo svoj vrhunac. Bio sam sam kod kuće i dok sam se žarko za njega molio, zaboravio sam na prostor i vreme. I dok sam tako nastavljao da se molim izgledalo mi je kao da klečim pored mog sina Džona s rukama na njegovim ramenima i molim Boga za njega. Bio je tako stvaran, baš kao da sam stajao uz njega. U tom sam trenutku dobio sigurnost, digao sam se s kolena i kasnije te večeri propovedao nedeljnu poruku u crkvi.

Zbog svih obaveza koje sam imao nisam bio u stanju sesti i napisati mu pismo sve do iza ručka sledećeg dana. Otišao sam u svoju kancelariju i seo za radni sto. "*Dragi Džone*", napisao sam, "*ne znam šta to znači za tebe, ali sam siguran da ima svoje značenje. Danima sam imao posebno opterećenje u svojim molitvama za tebe i juče popodne klečao sam pored kreveta u spavaćoj sobi, odjednom mi se pričinilo da klečim pored tebe, sa svojim rukama na tvom ramenu.*" Upravo sam bio spreman da napišem sledeći odlomak, kad je zazvonilo zvono na našim ulaznim vratima. Otvorio sam vrata pred kojima je stajao poštar. Uručio mi je telegram. Ušao sam, zatvorio vrata, i otvorio telegram. Pisalo je: "*Bog je moj Vođa. Tiha, ali sigurna odluka. Hvala za brigu, ljubav i molitvu. Džon.*" Kleknuo sam dok su mi suze curile niz obraze. Bog mi je dozvolio da jednom rukom dotaknem nebesko prestolje a drugom rame moga sina. Nakon nekoliko dana, dugo očekivano Džonovo pismo je stiglo. Upravo u vreme kad sam ja molio u

Allahabadu, u Indiji, Džon je u Americi, klečeći sam u mraku, predao svoje srce Gospodu.

Možete dotaknuti i nečiju molitvu

Sećam se jedne druge prilike kad sam bio pozvan u Los Anđelesu na naročiti sastanak direktora OMS odbora. Bilo je to u julu 1962. Tokom mojih poslednjih dana u Landouru, hiljadu i osamstotina metara nad morem, loše sam se osećao. Moje se grlo upalilo, telo me bolelo i temperatura me lomila. Dok sam pokušavao raščistiti radni sto od zaostale pošte, molio sam se da moja porodica ne primeti u kakvom se stanju nalazim, jer sam se bojao da me neće pustiti da to veče otputujem za Nju Delhi i kasnije za Ameriku. Porodica me otpatila niz brdo do autobuske stanice i nije zapazila moju bolest.

Dok je autobus odlazio pozdravljao sam ih, ali čim je autobus zašao iza ugla naslonio sam glavu na prednje sedišta, preslab da je više dignem. Budući da sam imao visoku temperaturu jedva sam izdržao putovanje do Dehra Duna putem dugim tridesetak kilometara sa puno krivina. U Dehri sam preseo na voz za Delhi. Iz nekog razloga osigurači električne instalacije su izbili, tako da je celi voz bio u mraku. Moja temperatura je rasla i ja sam se borio sa prehladom i glavoboljom. Pomislio sam: "Kad bih samo mogao susresti barem jednog hrišćanina da se pomoli za mene."

Odjednom, dok je voz brzao kroz noć, osetio sam kao da ljudska ruka, sa hladnim oblogom dotiče moje užareno čelo. U trenutku su moja prehlada, glavobolja i grlobolja nestali kao rukom odneseni, i ja sam se osetio u trenutku zdrav. Odmah sam pomislio: "Neko se molio za mene?"

Na putu za Los Anđeles zaustavio sam se u Hong Kongu i Tokiju. Tu smo imali molitvene sastanke sa našim kineskim i japanskim saradnicima. Svaki put pre no što sam propovedao, ispričao sam svoje nedavno iskustvo. "Danas sam ovde zato što je neko molio za mene. Ne znam ko je to bio, ali osetio sam nečiju ruku."

U pošti koju smo jednoga dana dobili, nalazilo se i jedno pismo za mene. Otvorio sam ga i pročitao da je ta osoba u 21,15 sati onoga dana kad sam ja napuštao Landour, molila za mene. Da, to je bilo vreme i taj dan. Bilo da sam na

svom čelu tada osetio ruku tog molioca, bilo da je to bio anđeo koji je bio poslan da odgovori na upućenu molitvu, ja sam doživeo isceljenje. Molitva je prevalila hiljade kilometara i spustila svoj isceljujući dodir na jureći voz u vrućoj letnjoj noći.

Zašto takve molitvene dodire ne doživljavamo češće? Možda i zato što je premali broj ljudi razvio sluh za tiho i osetljivo govorenje Duha. Prečesto možda nismo dovoljno blizu Gospoda da bi smo bili u stanju prihvatiti njegovo vođstvo.

Duhovna stvarnost ipak ostaje: Molitva ima veoma dugačku ruku. Ona da dotakne nebo, a može da takne svako mesto u bilo koje vreme ovde na Zemlji. Na svaki način molitva te čini posrednikom Božjih blagoslova.

Božansko zastupničko Trojstvo

Isus je jedini posrednik između Boga i ljudi što se tiče spasenja. Posredovanje blagoslova koje nam Bog danas dopušta temelji se jedino na Hristovu posredovanju na Golgoti i Njegovu posredovanju danas s Božjeg prestolja. Ali taj je isti Pavle koji je u Prvoj Timoteju 2:5 zapisao da postoji, samo "jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus," takođe je napisao svega tri stiha kasnije: "Hoću, dakle, da molitve čine ljudi na svakome mestu, podižući svete ruke bez gneva i premišljanja." (1. Tim. 2:8 RDK)

Božja je želja da se udružimo sa zastupničkim Trojstvom onako kako je to On odredio. Bog Sin zauvek živi da bi posredovao za nas (Jev. 7:25). On se zauzima za nas Bogu s desne strane (Rim. 8:26). No, iako se Bog Sin i Bog Duh stalno zauzimaju za nas, može se reći da je Božje Trojstvo "kao nepotpuno" pre negoli što im se ti ne pridružiš u molitvi, u zastupanju sebe i drugih.

Hrist koji moli nalazi se na nebeskom tronu licem u lice s Bogom Ocem. Ali, nama slabim ljudskim bićima, spasenima milošću Božjom, dana je neverovatna prednost da uzdižemo svoje ruke pred Bogom dotičući njima samo Božje prestolje. Tada je naš molitveni rad takav kakvim ga je Bog predvideo - potpun - mi sarađujemo sa Božjim Trojstvom. Na neki tajanstveni način mi učestvujemo zajedno sa Hristom u posredovanju i kanalisiranju Božjih blagoslova. Na neki tajanstveni način Bog

blagosilja ovaj svet kroz naše molitve. Molitva nam omogućava da jednom rukom dotaknemo Božje prestolje a drugom svet koji se nalazi u potrebi, da ga dotakne sama Božja ruka milosti. ◀

---

misaone refleksije

MOLITVE *razni autori*

"Gospode Bože, dao si mi zdravlje da Ti mogu služiti, a ja sam ga upotrebio za nečiste poslove. Ponovo mi šalješ bolest da me ispraviš. Ne dozvoli da ovu bolest zloupotrebim i da Te optužim zbog ove bolesti. Loše sam upotrebio svoje zdravlje, i zbog toga si me ispravno kaznio. Ne dozvoli da zloupotrebim ovu kaznu.

Daj mi, Bože, podari mi milost i zdravlje. Dok je moje srce bilo puno ljubavi za svet i dok sam imao snage, nemilice sam se trošio na prazne poslove. Oslobodi me ove ljubavi. Učini da se radujem samo Tebi i darovima koji dolaze od Tebe. Amin." (Paskal)

* * *

"Klanjamo se Tebi Bože i želimo Te štovati sve više. Nauči nas da Te štujemo kako je dostojno štovati Tebe. Ti koji nas beskonačno ljubiš i spasavaš, Ti o kome je tako slatko razmišljati, dođi i nastani se u našim srcima. Tada ćeš stražariti nad našim usnama, našim mislima i našim delima, našim dušama i našim telima. Da, podari nam ljubav, najdraži od svih darova. Daj nam u naša srca ljubav rođenu iz Tvoje ljubavi kojom nas ljubiš, da i mi možemo ljubiti druge kako Ti ljubiš nas.

O, najdraži naš Oče našeg Gospoda Isusa Hrista kroz kojeg se na nas izliva Tvoja ljubav, zagrej naša srca zamrznuta u grehu. Pomozi nam, blagoslovi nas po svom Sinu. Amin." (Anselm Kentarberijski)

* * *

"Moj Gospode, Gospodaru mog života, udalji od mene duha samovolje, neposlušnosti i

mrzovolje. Podari mi duha poniznosti, poslušnosti i strpljenja. O, moj Gospode i kralju moj, pokaži moje slabosti, da ne osuđujem svog brata." (Efraim sirijski)

* * *

"Zasićeni smo, o Gospode, puninom Tvojih tajni, puni smo sa izvora Tvojih dobara. Šta da Ti damo za ovo beskonačno davanje? Gledamo na Tvoju milost i začuđeno uzvikujemo. O veličino bogatstva i Tvoje mudrosti, o širino dobara, o nedostižna dubino milosti. Bili smo uprljani svojim gresima, a Ti si nas očistio. Molimo te za milost da budemo oslobođeni, obasjani zorom uskrsnuća i radosni u Tebi. Bože naš i naš Spasitelju." (Kiril Jerusalimski)

* * *

"Tebi, istinskom suncu sveta koje nikada ne zalazi, Tebi koji ispunjavaš radošću sve što je na nebu i na zemlji, Tebi se molimo, smiluj nam se i obasjaj naša tamna srca svojom svetlošću. Isteraj maglu neizvesnosti i tamu greha. Učini da nam život bude bez mrlje i prolaznosti da možemo hodati u Tvojim svetlosti. Sačuvaj naša srca od tame i osposobi nas za dobra dela Tebi na slavu. Amin." (Erazmo Rotterdamski)

Smešna strana...

BOLJI POSAO

Pošto je mali Marko došao da leto provede sa svojim dedom i babom, ovi ga svake nedelje vodili sa sobom u crkvu, na bogosluženje.

Za vreme propovedi se uvek dešavalo da deda zadrema, a baba se zbog toga mnogo stidela i ljutila na dedu, te dok su išli kući uvek bi dedi celim putem "propovedala": Kako može da bude takav...?

Tako, baba osmisli lukavi plan: U sledeću nedelju, na bogosluženju, šapne unuku: "Marko, daću ti 50 dinara ako budeš dedu budio čim vidiš da je zadremao, i nemoj da kažeš dedi da sam te ja to nagovorila."

Marko je veoma predano izvršio svoj zadatak i

zaradio svojih 50 dinara. A ovaj "poslovni dogovor" između babe i unuka je trajalo čak nekoliko nedelja.

No, jedne nedelje baba opet zamoli unuka da se angažuje oko dede, a unuk na to joj reče:

"Bako, ne mogu to više da radim."

"Zašto?", upita ga iznenađena baba unuka.

"Pa, vidiš, danas pre nego smo pošli u crkvu, ja sam sa dedom sklopio bolji posao, za 100 dinara, da ga danas ne budim u crkvi."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>